

Eminescu, har Divin

Gabriel Stănciulescu

Eminescu, har Divin

De ani încerc să-ți fur din har!
Dar mă îmbăt cu apă rece,
Îmi torn cu stropul în pahar...
Mă frământ, și-ncă nu-mi trece.

Poeți suntem de când mișcăm
În pântecul mamei, româncă,
Dar n-am putut să egalăm
Talentul tău, sculptat în stâncă!

Am fi nedrepti cu nume mari,
Izvoare de latinitate,
Poeți din tagma celor rari,
Din slova lor luăm citate.

Urmași au fost și încă sunt
Îndrăgostiți de poezie,
Tu ne-ai lăsat din darul sfânt!
Și ne hrănim cu frenezie.

Să nu îți pese de dușmani!
Au fost atunci, mai sunt și acum,
Așa va fi și peste ani,
Dar piaza rea dispare în scrum.

Dușmanii tăi sunt fără nume,
Doar parastasu-i pomenește,
Nu vrea Cerul să-i asume,
Pe tine lumea te iubește!

Ți-aș da din anii mei rămași!
Din dragostea ce-o ai din plin,
Să fii cu noi, să fim părtași...
Eminului... cu har Divin.

Autor: Gabriel Stănciulescu